

Mauw 1: buikjes en velletjes

Voor mij bestaat er weinig mooiers dan op een lome zomerochtend wakker te worden van de gakkende eenden in de gracht van het Achterom, dan met mijn tenen te wiebelen en te ontdekken dat die tenen in een heerlijk warm, zacht, wollig kattenbuikje kriebelen. Niets zo heerlijk als een kattenvachtje in de vroege ochtend.

Er ligt dan ook een lieve man naast me te slapen, maar ik zie me nog niet 's ochtends vroeg met mijn tenen in zijn buikhaar kriebelen. De acrobatiek die dat vraagt alleen al, en dat nog voor de eerste kop koffie.

Maar dat warme kattenvachtje dus: meestal is de reactie een prompt gespin – meteen ook het mooiste geluid van de wereld. De kat in kwestie rolt nog wat meer mijn kant op (ik manoeuvreer mijn voeten voorzichtig richting die van mijn echtgenoot; ik weet wat er zal gebeuren), de kat zet zijn mooie oortjes rechtop, krult nog een keer om mijn voeten heen, recht zich even, kijkt me met grote ogen lief aan en...haalt uit met de snelheid en de klauwen van een tijger naar de voeten van manlief (vandaar mijn gemanoevreer). Is die meteen goed wakker. Kan hij meteen koffie halen.

Niet iedereen kan leven met katten, maar datgene wat ze voor sommige mensen moeilijk maakt, maakt ze voor mij onweerstaanbaar. Ik hou van het zelfstandige, onafhankelijke, het onvoorspelbare. De ene keer liggen ze vol overgave in je nek je haar te wassen (vinden zij), de andere keer gunnen ze je nog geen blik, vooral als je vrienden wil tonen hoe leuk je katten wel niet zijn. Wat dat betreft zijn het net kinderen. Die gaan hun eerste levensjaren dan weer niet naar de kattenbak, toch een nadeel.

We hebben er drie. Katten, geen kinderen. Mollige Mina (mijn soulmate), Slanke Deerne en Kereltje. Dit zijn hun bijnamen (elke kat heeft recht op een paar liefdevolle bijnamen). Ze wilden liever niet met hun echte naam in de Achterklap. Bang voor commentaar van de kater op de tuinmuur, begrijpt u?

Mollige Mina is heeelemaaaal niet mollig, zegt ze. Ze heeft gewoon korte pootjes waardoor ze met haar buikje onze vloer schoonhoudt. Naast dit huishoudelijke voordeel heeft ze nog andere: ze houdt als Moeder Overste de twee andere katten in het gareel, waarschuwt me met haar hese mauw (ze wordt ook wel Hese Harriët genoemd) wanneer ik de tuinslang weer ben vergeten dicht te draaien en ze geeft enorme hoeveelheden poekie-lovin'. Helaas heeft ze als ze erg tevreden is ook een kwijlprobleem. Poekie-lovin' met Mollige Mina staat garant voor een doorweekt T-shirt. Excuses, lezer, als u net aan het ontbijten was. Mollige Mina zou ook zo maar lid kunnen zijn van Mensa, als ze de computervaardigheden zou hebben om hun intelligentietest in te vullen.

Onze Slanke Deerne is een bevallig, hoogpotig geval. Ze mauwt niet maar ze piept, vandaar dat een van haar bijnamen Piepmuis is. Wij vermoeden dat ze denkt dat ze van adel is. Slanke Deerne is ook een beetje schizofreen. Ook dat komt in de beste families voor.

In tegenstelling tot de meeste katten is Slanke Deerne een ochtenddier.

Om 6 uur gaat haar innerlijke poezenwekker af. Als ze die dag met de goede poot van haar kussen stapt, is er niets aan de hand. Stapt ze met een van de drie andere van haar kussen, moeten wij er ook uit om aan te horen hoe hard haar leven wel niet is. Kereltje ligt aan het voeteneind. Kereltje en Slanke Deerne zijn geen al te beste vrienden (hij wil meer liefde dan zij kan geven) dus

springt ze heel omzichtig op het bed, waarbij ze ervoor waakt Kereltje niet te storen. Twee keer "piep", heel stil. "Piep", niet meer zo stil en recht in je oor. "PIEIEIEP!!!!", de derde keer. Als dat niet werkt begint het likken der oogleden. Jawel, u leest het goed. Eye make-up remover is in dit huis niet echt nodig. Ons Kereltje kijkt het allemaal een beetje lui aan. Hij is de enige die geen zwerversbestaan achter de rug heeft en mist, zo vinden wij en vindt ook Mollige Mina, een zekere maturiteit. Dat maakt hij ruimschoots goed door het uitdelen van bakken liefde. Kereltje is meer hond dan kat. Hij loopt ons overal achterna, ligt steeds bij naast op onder ons en zelfs als hij in de tuin aan het spelen is, komt hij af en toe een aai halen om dan weer te gaan vlinderjagen. En dan die buik he.....Terwijl ik dit schrijf ligt hij languit in de schaduw op een tuinstoel. Alleen als het warm is, zie je hoe lang een kat eigenlijk is. Het lijkt wel of ze twee lengtes hebben; een korte opgerolde bolletjeslengte in de winter en in de zomer die hele lange uitgerekte lengte, die poze met de pootjes zover mogelijk Noord en Zuid, de staart ver van het poezelige lijf, een paar extra ruggenwervels op plaats om het warme velletje meer vierkante centimeters te geven om af te koelen. Je hoort hem haast verzuchten "Zat er maar een rits in dit bontje". Oh...ik denk dat ik mijn gezicht nog eens lekker in dat buikje ga begraven.

Minoes van Mauwenburg

Kat uit de Gracht - Delft

delft@katuitdegracht.nl